

[Per Federspiel.]

conens vedkommende er blevet ligestillet med Commonwealth, er det omtrent det samme, som hvis man vil sige, at Persien med hensyn til eksporten af kaviar til Paris er blevet ligestillet med Danmark, for der er ingen eksport af bacon fra dominions til England, i hvert fald ikke for øjeblikket.

Spørgsmålet om omkostningsforøgelse skal jeg ikke komme nærmere ind på. Det, vi fra vor side må lægge vægt på, og hvori vi kan være enige med den høje regering, er, at der udfoldes alvorlige bestræbelser for at bringe en bredere europæisk løsning i stand, og at vi undgår at komme ud i den handelskrig, som der nu er så alvorlig udsigt til.

Det ærede medlem hr. Lannung var inde på nogle betragtninger om, at Europarådets politiske udvalg netop i disse dage havde givet sin tilslutning til de syv, og mente, at dette var et tegn på, at denne europæiske forsamling, der jo repræsenterer den samlede politiske opinion i Europa, var tilfreds med denne udvikling. I den forbindelse vil jeg dog henvise til, at det ikke er mere end 2 måneder siden, det ærede medlem hr. Lannung og, så vidt jeg erindrer, også de ærede medlemmer hr. Per Hækkerup og hr. Holger Eriksen i Europarådets rådgivende forsamling var med til at vedtage en overordentlig bekymret henstilling til de europæiske ministre, en henstilling, der bl. a. gik ud på at få genoptaget de europæiske forhandlinger på et mere realistisk grundlag. Hvis jeg må have lov at citere denne rekommandation, som indeholder en lang fortale, men som slutter med, at regeringerne ikke bør spille nogen tid og snarest bør åbne forhandlinger på det politiske plan, som vil gøre det muligt at træffe endelige beslutninger hurtigt og gøre det muligt at få nye forhandlinger i gang og i hvert fald inden udgangen af 1959 at træffe en principbeslutning, som skal indeholde de grundsætninger, på hvilke man kan opnå et egentligt europæisk arrangement, og derunder definere den grad af præference, der måtte finde sted i overgangsperioden, så tager man med andre ord her det realistiske standpunkt, at som det nu er, må man anerkende de arrangementer,

der er truffet, den præferenceordning, der eksisterer.

Det er ikke første gang en principbeslutning er truffet. Jeg vil minde den højtærede minister om, at OEEC den 17. oktober 1957 på ministerplan — ganske det samme som nu skal finde sted for det mindre område i Stockholm — med samtlige 17 landes deltagelse ved ansvarlige ministre erklærede, at de i princippet ville danne et europæisk frihandelsområde, og at de skulle føre de nærmere forhandlinger om det, og i den anledning nedsatte regeringskommissionen, den såkaldte Maudlingkomité. Det var også en principbeslutning, og den blev ikke efterfulgt af den fornødne handling, fordi det politiske grundlag ikke var til stede.

Jeg vil minde om en anden ting, hvor man må se tingene med modsat fortegn, nemlig at da de seks lande første gang dannede deres sammenslutning i Kul- og Stålunionen, indbød man den britiske regering til at deltage, men dengang forlangte man som betingelse for engelsk deltagelse, at den britiske regering i princippet skulle erklære sig enig i at underkaste sig den overstatlige myndighed, som var påtænkt. Også dengang stod man over for en principbeslutning, der strandede, fordi man strammede disse principper for stærkt.

Når alt dette er sagt, vil jeg gerne nævne, at jeg egentlig ikke tror, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens og mine forudsætninger for en stillingtagen til denne sag adskiller sig så væsentligt, men det er konklusionerne ud fra identiske præmisser, der er forskellige. (*Munterhed*). Jeg forstår meget vel denne munterhed, men forholdet er jo det, at der i disse sager meget ofte arbejdes ud fra yderst forskellige præmisser. Man har en tro på, at dette eller hint vil indtræffe; man har tro på, at Danmark kan være brobygger, eller man nærer skepsis over for tanken om Danmark som brobygger, men i dette tilfælde er de rent saglige præmisser i virkeligheden ganske de samme.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens bedømmelse er den, at Danmark vil være bedst tjent med en tilslutning til de syv, fordi markedet inden for de syv må bedømmes som mere stabilt, og fordi markedet i hvert fald i øjeblikket er større. Men det ærede medlem indrømmer, at fremtiden kan